

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 8C/164/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713210530
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6713210530.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci navrhovateľa Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, IČO: 30 807 484 proti odporcom: 1. K. C., nar. 15. XX. XXXX, trvale bytom K. XXXX/X, XXX XX U., občan SR, zastúpenej Advokátska kancelária JUDR. Peter Mihály s.r.o., Jókaiho 121/16, 984 01 Lučenec, 2. Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, o zaplatenie sumy 28.735,65 EUR, takto

rozhodol:

Odporcovia v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 28.735,65 EUR spoločne a nerozdielne a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa svojím návrhom došlým Okresnému súdu vo Zvolene domáhala, aby súd zaviazal odporcov v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu vo výške 16.189,53 EUR a to na tom skutkovom základe, že Sociálna poisťovňa, pobočka Lučenec, vyplatila poškodenej K. D. dôchodkové dávky a to formou vdovského a sirotského dôchodku v období od 13. 06. 2009 do 01. 01. 2011 v celkovej výške 8.213,65 EUR a za obdobie od 02. 01. 2011 do 13. 06. 2012 vo výške 7.975,88 EUR. Uvedené dávky boli vyplácané z dôvodu smrteľného pracovného úrazu, ktorý utrpel jej manžel W. D. dňa 13. 06. 2009. Zamestnávateľom postihnutého bol v čase pracovného úrazu odporca v 1. rade. Podľa Protokolu Inšpektorátu práce v Banskej Bystrici č. X.-XXX-XX-X.X/P-S.-XX zo dňa 19. 04. 2010 ako aj Dodatku č. 1 a č. 2 jednou z príčin smrteľného úrazu poškodeného bolo porušenie ustanovení zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v platnom znení a to zo strany zamestnancov odporcu v 1. a 2. rade.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorí ich na túto činnosť použili. Tieto osoby za škodu takto nezodpovedajú. Podľa § 438 Občianskeho zákonníka ak škodu spôsobí viac škodcov zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. Podľa § 439 Občianskeho zákonníka kto zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s inými, vyporiada sa s nimi podľa účasti na spôsobenej škode.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Sociálna poisťovňa, pobočka Lučenec, vyzvala odporcov v 1. a 2. rade na zaplatenie predmetných súm a na ich dobrovoľnú úhradu. Na základe toho, že k tomuto do dnešného dňa nedošlo žiadame, aby súd odporcov zaviazal tak ako je vyššie uvedené.

Podaním doručeným súdu dňa 18. 06. 2015 navrhovateľka žiadala pripustiť zmenu návrhu a to z toho dôvodu, že došlo k navýšeniu vyplácaných súm pani D. a teda žiadali, aby súd pripustil zmenu spočívajúcu v tom, že v období od 14. 06. 2012 do 13. 09. 2014 boli pani D. vyplatené ďalšie dôchodkové

dávky v celkovej sume 12.546,12 EUR a preto celková suma je vo výške po pripočítaní sumy 16.189,53 EUR suma 28.735,65 EUR.

Súd uznesením č. k. 8C/164/2013-171 zo dňa 22. 09. 2015 pripustil zmenu návrhu tak, že odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 28.735,65 EUR a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Uvedené uznesenie sa stalo právoplatným dňa 08. 10. 2015.

Súd vydal vo veci platobný rozkaz pod sp. zn. 7Ro/176/2013-22, ktorým odporcov v 1. a 2. rade zaviazal na zaplatenie sumy 16.189,53 EUR.

Proti uvedenému platobnému rozkazu bol zo strany odporkyne v 1. rade podaný odpor s tým, že oni podali námietky voči dodatku č. 2 predmetného protokolu, v ktorom namietali vecné skutočnosti spochybňujúce nielen ich plnú zodpovednosť, ale namietali aj zodpovednosť ŽSR Bratislava. O ich námietkach doposiaľ nebolo rozhodnuté. Z týchto dôvodov považujú návrh na vydanie platobného rozkazu za predčasný.

Proti uvedenému platobnému rozkazu podal odpor aj odporca v 2. rade s tým, že poukázali na tú skutočnosť, že v súčasnosti prebieha na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 21C/91/2011 konanie, v ktorom sa K. D. domáhala, aby odporkyňa v 1. Rade spoločnosť JOVA s. r. o. ako odporca v 2. rade a Železničná spoločnosť Slovensko a. s. ako odporca v 3. rade zaviazali uhradiť jej nemajetkovú ujmu, pričom uvedené súdne konanie nie je z dôvodu odvolania zo strany odporcu v 3. rade dosiaľ právoplatne skončené. Poukazujú na to, že predpokladom priznania nemajetkovej ujmy a teda aj predmetom prebiehajúceho súdneho konania je ustálenie zodpovednosti za vznik predmetného pracovného úrazu. Podľa ich názoru je nevyhnutné, aby súd v predmetnom konaní zohľadnil mieru zavinenia ďalších osôb podieľajúcich sa na vzniku škody (ŽSR a samotný poškodený). V predmetom prípade totiž škoda nepochybne vznikla pôsobením viacerých škodcov, z dokazovania vykonaného Okresným súdom v Lučenci v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/91/2011 je nepochybná spoluúčasť ďalšieho škodcu (ŽSR) na spôsobenej škode. Súd musí preto skúmať v akom pomere sa ten ktorý škodca podieľal na vzniku škody.

Zároveň poukazujú na to, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci sa má skúmať aj táto skutočnosť, teda či majú nahradiť škodu spoločne a nerozdielne, resp. či má byť škoda rozdelená medzi účastníkov, ktorí túto škodu spôsobili s tým, že poukazujú, že podľa ich právneho názoru nemožno opätovne riešiť otázku spoluzavinenia, ktorá už je riešená v spore o náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde v Lučenci a je neprípustné v rôznych konaniach rozdielne posúdiť spoluvinu zamestnanca. Na základe tejto skutočnosti žiadali, aby súd konanie až do právoplatného skončenia o náhradu nemajetkovej ujmy vedeného na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 21C/91/2011 prerušil.

Súd na základe tohto návrhu uznesením, ktoré sa stalo právoplatným dňa 01. 05. 2014 predmetné konanie prerušil až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 21C/91/2011.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav veci:

Na základe potvrdenia Ústredia Sociálnej poisťovne bolo zistené, že v súlade s § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. potvrdzujú výšku vyplatených dávok dôchodkového poistenia pani K. D. v celkovej výške 8.213,65 EUR, ktoré sa skladajú z vdovského dôchodku vo výške 4.928,06 EUR od 13. 06. 2009 do 01. 01. 2011 a zo sirotského dôchodku vo výške 3.285,59 EUR od 13. 06. 2009 do 01. 01. 2011. Zároveň na druhej strane uvedeného potvrdenia je rozpis jednotlivých dávok vyplatených po mesiacoch.

Súd z potvrdenia o výške vyplatených dávok Ústredím sociálnej poisťovne zistil, že pani K. D. bola v období od 02. 01. 2011 do 03. 06. 2012 zaplatená celkove suma 7.975,88 EUR, ktorá sa skladala z vdovského dôchodku vo výške 4.785,18 EUR a zo sirotského dôchodku, ktorý sa skladal zo sumy 3.190,70 EUR. Na druhej strane je rozpísaný presne po mesiacoch jednotlivé dávky vdovského a sirotského dôchodku.

Súd z listu vypracovaného Ústredím sociálnej poisťovne zistil, že v období od 14. 06. 2012 do 13. 09. 2014 boli K. D. vyplatené dávky vdovského dôchodku vo výške 7.542,80 EUR a sirotského dôchodku vo výške 5.003,32 EUR čo spolu predstavuje sumu 12.546,12 EUR s tým, že na ďalších dvoch stranách je podrobný rozpis vyplatených dávok za jednotlivé mesačné obdobia.

Súd z Protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. X.-XXX-XX-X.X/P-S.-XX zo dňa 19. 04. 2010 zistil, že tento protokol sa opätovne zaoberal vyšetrením príčin vzniku smrteľného úrazu W. D., ktorého v čase smrteľného úrazu zamestnával X.. S. C. - K. C. - S., K. X, XXX XX U., X.: XXXXXXXX.

V časti G - zistené nedostatky v rámci tohto posudku sa uvádza, že zo strany postihnutého neboli žiadne zistené, pričom zo strany zamestnávateľa postihnutého spoločnosti S. U. I.. W.. V.. (odporkyne v 1. rade) bolo zistené, že jeho zamestnávateľ porušil zákon č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a to tým, že nezabezpečil včas vystúpenie zamestnancov s motorovou zátačkou z koľaje na bezpečné miesto, aby nedošlo ku kolízii.

Nevydal vedúcemu prác bezpečnostné štítky pre vedúcich pracovných skupín na účely objednávky od ŽSR Bratislava následkom čoho tieto neboli dňa 13. 06. 2009 odovzdané výpravcovi a nebol s ním dohodnutý konkrétny spôsob zabezpečenia pracovnej skupiny,

Nezabezpečil dôslednú spoluprácu službukonajúcim výpravcom pri presune druhej pracovnej skupiny vedenej T. I. v tom, že tento neoznámil výpravcovi nasadenie ľahkého koľajového prostriedku.

Podľa bodu e) v časti G predmetného protokolu na strane 7 sa uvádza, že zo strany zamestnanca Železničnej spoločnosti Slovensko a. s. (ďalej už len odporcu v 2. rade) - rušňovodiča Vojtecha Kocku tento porušil zákon č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci tým spôsobom, že nedodrжал dňa 13. 06. 2009 prechodné obmedzenie traťovej rýchlosti na 30 km/hodina hoci bol o tejto skutočnosti vyznamenaný všeobecným rozkazom; prehliadol návestia, ktorým bol úsek pomalej jazdy viditeľne označený, prehliadol aj osoby v koľajisku a v blízkosti koľaje, nepoužil návesť 104 „pozor“ a hnacím dráhovým vozidlom zachytil a usmrtil postihnutého W. D. čo bolo jednou z príčin smrteľného pracovného úrazu postihnutého.

Súd na základe dodatku č. 1 k predmetnému protokolu zo dňa 17. 10. 2011 ako aj dodatku č. 2 k predmetnému protokolu zo dňa 09. 02. 2012 zistil, že v podstatných skutočnostiach sa predmetný protokol ani v zmysle týchto dodatkov nezmenil čo sa týka zistenia porušenia povinností, ktoré boli zistené v protokole týkajúcich sa odporcov v 1. a 2. rade.

Na základe výzvy Sociálnej poisťovne, pobočka Lučenec, adresovanej odporkyne v 1. rade a odporcovi v 2. rade, ktoré sú svojim obsahom totožné súd zistil, že touto výzvou boli vyzvaní na uznanie a dobrovoľné splnenie povinností nahradiť škodu, ktorá vznikla sociálnej poisťovni výplatom nemocenských dávok v zmysle § 238 zákona č. 461/2003 Z. z. a ktoré boli vyplácané pani K. D., celková suma bola v rámci tejto výzvy vyčíslená na 16.189,53 EUR. Na základe tejto skutočnosti žiadajú, aby túto sumu uhradili.

Z protokolu Inšpektorátu práce č. X.-XX-XX-X.X/P/JXX-XX (č. I. 62 spisu) súd zistil, čo sa týka porušenia pracovníka odporcu v 2. rade, sa na strane 67 uvádza, že rušňovodič C. J. v úseku, kde mala byť rýchlosť 30 km/h. prehliadol uvedenú návesť a s hnacím dráhovým vozidlom - vlakom sa pohyboval rýchlosťou 75 km/h.

Súd z rozsudku Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 21C/91/2011 zistil, že týmto rozsudkom o priznanie nemajetkovej ujmy boli žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí v našom konaní vystupujú ako odporcovia 1. a 2. povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľke K.W. D. náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,-EUR. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľka K. D. sa týmto návrhom domáhala náhrady nemajetkovej ujmy medzi žalovanými v 1. až 3. rade vo výške 49.790,88 EUR a to na základe tej skutočnosti, že jej manžel W. D. utrpel dňa 13. 06. 2009 pracovný úraz, následkom ktorého na mieste podľahol. V dôsledku tejto udalosti prišla o manžela, ich spoločné tri deti o otca tri vnúčatá o starého otca. Čo sa týka okruhu žalovaných právny zástupca žalobcu poukázal na to, že žalovaný 1. bol v čase smrti poškodeného jeho zamestnávateľom, nehoda bola vyšetrovaním Inšpektorátu práce uznaná ako pracovný úraz. Žalovaný 3. bol v rámci vyšetrovania nehody uznaný za spoluzodpovedného za pracovný úraz. Žalovaný v 1. rade v zásade uznal svoju zodpovednosť za pracovný úraz, pričom zdôraznil, že aj sám poškodený sa dopustil pochybenia. Žalovaný v 3. rade uviedol, že trestné konanie proti rušňovodičovi C. J., ktorý je jeho zamestnancom ešte stále prebieha. Podľa okresného súdu tento je viazaný pri posudzovaní skutkového stavu výsledkami dokazovania v trestnom konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 22T/281/2010, kde rozsudkom na strane 942 zo dňa 08. 02. 2011 súd uznal za vinných obžalovaných X.. S. U. a T. I., ktorí pracovali na základe dohody o vykonaní práce u žalovaného v 1. rade (aj v našom konaní odporca v 1. rade). Tento rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 4To/57/2012 sa vzťahoval aj na obžalovaného C. J., ktorý bol zamestnancom žalovaného v 3.

rade (v našom konaní odporca v 2. rade). Nakoľko v zmysle § 135 O. s. p. súd je zo zákona viazaný vyššie uvedenými rozsudkami, ktoré stanovili trestnoprávnu zodpovednosť zamestnancom v pracovnoprávnom resp. v obdobnom postavení (dohoda o vykonaní práce) zamestnávateľov, ktorými boli žalovaní v 1. a 3. rade mal súd za preukázané, že subjektmi zodpovednými za neoprávnený zásah objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu sú tieto osoby.

Čo sa týka dôkazov, ktoré poukazujú na zodpovednosť odporcu v 1. a 3. rade súd poukazuje predovšetkým na to, že vychádzal okrem predmetných rozsudkov vydaných v trestnom konaní aj z protokolu vypracovaného Inšpektorátom práce v Banskej Bystrici.

Súd z odvolania proti predmetnému rozsudku odporcom v 3. rade Železničnou spoločnosťou Slovensko zistil, že títo okrem svojej zodpovednosti výšky priznanej sumy sa vo svojom odvolaní s poukázaním na § 438 Občianskeho zákonníka domáhajú toho, že v odôvodnených prípadoch súd môže rozhodnúť, že tí ktorí škodu spôsobili zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody. Je podľa nich nepochybné, že škoda vznikla pôsobením viacerých škodcov, pričom súd mal podľa ich názoru skúmať či je tu daná príčinná súvislosť medzi konaním každého zo škodcov a škodlivým následkom, za ktorý sa náhrada požaduje. Delená zodpovednosť predstavuje situácie, keď vzhľadom k osobitným okolnostiam prípadu, súd rozhodne o zodpovednosti každého zo škodcov podľa miery ich účasti na spôsobenej škode. Či ide o takýto osobitný prípad treba posúdiť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a je treba ich náležite odôvodniť. Súd musí preto skúmať v akom pomere sa ten ktorý škodca podieľal na vzniku škody a podľa tohto stanoviť jeho podiel. V tejto súvislosti poukazujú na to, že prvostupňový súd nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu (ustanovenie § 438 ods. 2 OZ) a nedostatočne zistil skutkový stav a z tohto dôvodu nevykonal navrhované dôkazy na preukázanie zodpovednosti. Taktiež sa prvostupňový súd nezaoberal otázkou miery účasti jednotlivých žalovaných na spôsobení škody ani na prípadnej spoluúčasti poškodeného W. D. na vzniku škody. Na základe týchto skutočností dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Krajský súd svojim rozsudkom sp. zn. 16Co/684/2013-310 zo dňa 24. 04. 2014 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že okrem iných namietaných skutočností sa tu odporca v 3. rade domáha, že okresný súd rozhodol nesprávne aj preto, že neskúmal v akom pomere sa ten ktorý škodca podieľal na vzniku škody a podľa tohto mal stanoviť podiel na náhrade, keď prvostupňový súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a to ustanovenie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti aj nedostatočne zistil skutkový stav.

Odvolací súd na strane 11 konštatuje, že okresný súd dôvodne považoval za pasívne legitimovaných v prejednávanej veci odporcu v 1. rade a odporcu v 3. rade, ktorých zaviazal na náhradu nemajetkovej ujmy. Taktiež poukázal na to, že okresný súd rozhodol v súlade so zákonom, keď zaviazal odporcov v 1. a 3. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie predmetnej sumy, nakoľko uvedený vzťah vyvodil ako vzťah zo spôsobenej nemajetkovej ujmy, ktorú je možné podriaďiť aj pod pojem škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd žiadnu z námietok odporcu v 3. rade (vrátane námietky, že súd mal skúmať v akom rozsahu majú jednotliví odporcovia zodpovedať za škodu) nepovažoval za dôvodnú.

Súd na základe rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T/281/2010-942, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 08. 02. 2011 zistil, že týmto rozsudkom sa obvinení X.. S. U. a T. I. uznávajú za vinných. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že X.. S. U. ako vedúci prác nevydal príslušným vedúcim pracovných skupín bezpečnostné štítky... a T. I. ako vedúci druhej skupiny dostatočne nezabezpečil ustanovenie o odstúpení z priestoru možného ohrozenia, pričom aj v dôsledku týchto príčin došlo k zachyteniu traťového robotníka W. D., ktorý následne zomrel. Taktiež týmto rozsudkom bol odsúdený aj obžalovaný C. J., ktorý ako vlakvedúci spôsobil porušením predpisov inému z nedbanlivosti smrť a spáchal čin závažnejším spôsobom. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03. 10. 2012.

Súd z písomného podania odporcu v 2. rade doručeného súdu dňa 20. 03. 2015 zistil, že okrem iných skutočností tam uvádzaných poukazujú na to, že podali podnet na mimoriadne dovolanie vo veci rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 21C/91/2011, keďže na zistený skutkový stav síce súd interpretoval správny paragraf, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval a teda je nesprávne právne posúdenie veci. Na základe tohto, že sú tu dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f písm. b) a c) O. s. p. podali mimoriadne dovolanie za účelom zrušenia rozsudkov Okresného

súdu Lučenec sp. zn. 21C/91/2011-204 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/684/2013-31, aby tieto rozsudky boli zrušené a vec vrátil na nové konanie. Na základe tohto žiadajú, aby súd toto prerušil konanie a to do skončenia konania o mimoriadnom dovolaní, keďže ide o konanie o otázke, ktorá môže mať význam pre konanie a náhradu škody.

Súd z podnetu na mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/684/2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Lučenci č. k. 21C/91/2011 podaného odporcom v 2. rade zistil, že predovšetkým v uvedenom podaní sa domáhajú, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky ako dovolateľ napadol mimoriadnym dovolaním predmetné rozsudky z dôvodu, že týmito bol porušený zákon a vyžaduje si to ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka, pričom uvedenú opravu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. V časti C uvedeného podania napádajú aj nesprávnosť rozhodnutia okresného a krajského súdu vo veci solidárnej zodpovednosti s tým, že poukazujú na to, že súd mal skúmať v akom pomere sa ten ktorý škodca podieľal na vzniku škody a podľa tohto stanoviť jeho podiel na náhrade. Podľa nich bez stanovenia pomeru akým sa jednotliví škodcovia v predmetnom prípade podieľali na vzniku škody nebolo možné dostatočne určiť okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to už vôbec nie v prípade, ak by určenie malo byť podľa úvahy súdu predpokladom stanovenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

Súd dotazoval Krajskú prokuratúru v Banskej Bystrici vo veci uvedeného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, pričom zo strany Krajskej prokuratúry bol súdu doložený list, v ktorom uviedli, že uvedený spis bol predložený na ďalší postup Generálnej prokuratúry.

Na základe žiadosti súdu z generálnej prokuratúry bolo dané vyjadrenie k predmetnej veci, ktorá na základe listu doručeného súdu dňa 24. 04. 2015 oznámila, že predmetný podnet podaný Železničnou spoločnosťou Slovensko na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici bol odložený.

Súd na základe podania odporcu v 2. rade, ktorý žiadal konanie prerušiť do skončenia konania o mimoriadnom dovolaní uznesením č. k. 8C/164/2013 zo dňa 19. 05. 2015 rozhodol tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 07. 2015. V odôvodnení súd poukázal na to, že bolo zistené od prokurátora generálnej prokuratúry, že tento podnet bol odložený a preto neexistuje prekážka prebiehajúceho konania v tejto veci.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 120 ods. 3 O. s. p. ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

Podľa § 120 ods. 4 O. s. p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Podľa § 135 ods. 1 O. s. p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovaní konaní.

Podľa § 154 ods. 1 O. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

Podľa § 238 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb, a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok.

Podľa § 238 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. právo na náhradu škody podľa odseku 1 uplatňuje Sociálna poisťovňa v súdnom konaní podľa osobitného predpisu. 102)

Podľa § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len Občiansky zákonník) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

Podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody.

Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu dôvodný. Predovšetkým súd poukazuje na tú skutočnosť, že v zmysle § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhoduje na základe skutkových okolností, ktoré súdu boli preukázané v čase vyhlásenia rozsudku. Uvedené skutkové okolnosti súd posudzuje s ohľadom na predložené dôkazy, z ktorých je potrebné vychádzať. Na základe vyššie uvedeného súd mal preukázanú tú skutočnosť, že čo sa týka pasívnej legitímácie účastníkov, táto v konaní nebola sporná a žiaden z účastníkov nepoukázal na tú skutočnosť, že by nebol pasívne legitimovaný a teda nemal by byť v tomto konaní žalovaný. Súd čo sa týka pasívnej legitímácie vychádzal jednak z vyššie uvedeného trestného rozsudku, kde v rámci trestného rozsudku vydaného Okresným súdom v Lučenci sp. zn. 22T/281/2010 uznal za vinných obžalovaných X. S.Á. U. a T. I., ktorí v čase nehody vykonávali práce na základe dohody o vykonaní práce u odporcu v 1. rade a tiež uznal za vinného aj obžalovaného C. J., ktorý bol zamestnancom odporcu v 2. rade. S poukazom na § 135 O. s. p., keďže súd je viazaný vyššie uvedenými rozsudkami, ktoré stanovili trestnoprávnu zodpovednosť týchto osôb, pričom u S. U. a T. I. sa jednalo o dohodu o vykonaní práce u odporcu v 1. rade a u C. J., tento bol zamestnancom odporcu v 2. rade súd mal preukázané, že zodpovednými subjektmi v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je daná u oboch subjektov. Taktiež súd podporne vychádzal aj z právoplatného rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 21C/91/2011.

Čo sa týka výšky uplatňovanej pohľadávky, ktorú si uplatňoval navrhovateľ, táto nebola zo strany odporcu v 1. rade ani odporcu v 2. rade žiadnym spôsobom spochybnená a predpokladá sa tu v zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., že keďže ide o subjekty, ktoré túto škodu zavinili Sociálna poisťovňa si správne uplatňovala od týchto osôb zaplataenie tejto škody. Výška zaplataenia sumy bola preukázaná rozpisom jednotlivých dávok, ktoré boli vyplácané pani K. D. z dôvodu dôchodkovej dávky a sirotského dôchodku, v zmysle listinných dôkazov poukázaných na strane 3, potvrdení o výške vyplatených dávok.

Jedinou spornou otázkou v tomto konaní bola skutočnosť, že odporca v 2. rade mal za to, aby ich súd neviazal na zaplataenie uvedenej sumy spoločne a nerozdielne, ale aby rozsah škody rozdelil v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to podľa ich účasti na spôsobení škody.

Súd k uvedenému musí poukázať na tú skutočnosť, že z judikatúry je zrejmé, ako aj z právnej teórie, že súd by mal postupovať v skutkovo rovnakých prípadoch podľa už vydaných rozsudkov, pričom v prípade, ak ide o tých istých účastníkov mala by byť zachovaná zásada právnej istoty a nemal by súd rozhodnúť ináč ako rozhodoval v totožnej veci iný súd a ak dokonca rozsudok takéhoto prvostupňového súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu. Na toto súd poukazuje z toho dôvodu, že v rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 21C/91/2011 tento zaviazal odporcu v 1. aj 2. rade na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne. Súd poukazuje na to, že proti uvedenému rozsudku bolo podané aj odvolanie, pričom v jednom z bodov tohto odvolania bola aj tá skutočnosť, že súd by mal rozhodnúť tým spôsobom, že by nerozhodol spoločne a nerozdielne nahradiť nemajetkovú ujmu, ale túto by rozdelil.

Avšak krajský súd svojím rozsudkom 16Co/684/2013-310 potvrdil v celom rozsahu rozsudok Okresného súdu v Lučenci a poukázal na to, že takéto rozhodnutie čo sa týka aj zaviazania nahradiť nemajetkovú ujmu spoločne a nerozdielne je aj v tejto časti správny. Zároveň o tom, že účastníci majú byť zaviazaní spoločne a nerozdielne súd utvrdzuje aj tá skutočnosť, že proti uvedenému rozsudku Okresného súdu v Lučenci ako aj potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podali dokonca podnet na podanie mimoriadneho dovolania, pričom zo správy prokurátora generálnej prokuratúry súd zistil, že tento podnet bol odložený, pričom z obsahu samotného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania odporcom v 2. rade súd mal preukázať, že aj v tomto podnete poukazovali na tú skutočnosť, že sa domáhajú toho, aby bola určená miera zavinenia a aby neboli zaviazaní spoločne a nerozdielne hradíť predmetnú nemajetkovú ujmu.

Ani Okresný súd vo Zvolene, poukazujúc jednak na vyššie uvedené rozhodnutia ako aj na odloženie podnetu na mimoriadne dovolanie, nie je toho názoru, že sú tu dané podmienky, aby mohol súd určiť náhradu škody tým spôsobom, že jednotlivým odporcom určí podiel náhrady škody v určitých sumách.

Z § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že uvedený paragraf za základné východisko pri zodpovednosti viacerých škodcov preferuje spoločnú zodpovednosť. Len výnimočne sa môže táto spoločná zodpovednosť zmeniť na delenú v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Samotné ustanovenie ods. 1 tohto paragrafu upravuje vzťah medzi poškodeným a samotnými škodcami. Následne potom vzťah medzi škodcami navzájom je upravený v § 439 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého škodcovia, ktorí zodpovedajú za škodu spoločne a nerozdielne sa medzi sebou môžu vyrovnáť podľa účasti na spôsobení škody. Uvedený § 439 Občianskeho zákonníka vychádza z ich pasívnej solidarity a môže ustanoviť vzájomné vyporiadanie pre prípad, že by niektorí z týchto solidárne zaviazaných škodcov si myslel, že plnil viac ako bola jeho účasť na spôsobenej škode. Zákon žiadnym spôsobom neupravuje, že by v prípade, ak je niekto spoločne a nerozdielne zaviazaný sa neskôr nemohol domáhať žalobou, že sice on plnil takú a takú sumu, avšak druhý resp. viacerí škodcovia vzhľadom na tú skutočnosť, že on plnil vo vyššej časti ako bola jeho účasť pri spôsobení škody sú mu povinní určitú sumu zaplatiť. Takéto právo na vyporiadanie je samostatným majetkovým právom, ktoré môže byť kedykoľvek takýmto zaviazaným subjektom po plnení navrhovateľovi uplatnené súdom.

Podľa súdu, pokiaľ je škoda spôsobená viacerými škodcami ide o protiprávne konanie viacerých osôb, ktoré viedlo k jej vzniku, pričom nemusí ísť o aktívne spoločné konanie, postačí ak bola škoda spôsobená viacerými osobami, hoci tieto konali nezávisle od seba, tak ako je to v tomto prípade. Občianske právo obdobne ako obchodné právo (§ 383 Obchodného zákonníka) vychádza z princípu solidárnej zodpovednosti viacerých škodcov. Zákon síce umožňuje zmeniť solidárnu zodpovednosť viacerých škodcov za pomernú, resp. delenú, avšak iba vo výnimočných prípadoch. Solidárna zodpovednosť je zákonným východiskovým pravidlom, pričom tak ako súd poukázal pomerná alebo delená zodpovednosť je výnimkou z tohto pravidla a musí byť náležite odôvodnená, musia tu byť dané a preukázané súdu, že sú splnené podmienky na určenie takejto delenej zodpovednosti. Vychádza sa aj z toho, že účasť na spôsobení škody viacerých osôb je posudzovaná oveľa širšie, než len ako miera zavinenia jednotlivých škodcov. Samotná skutočnosť, že škoda vznikne pôsobením viacerých škodcov ešte neopodstatňuje aplikáciu ustanovenia delenej zodpovednosti podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nie je dôvodom na aplikáciu tohto ustanovenia.

Súd s poukazom aj na tú skutočnosť, že pri rozhodovaní vychádza nielen z určitých tvrdení účastníkov, ale aj z dôkazov, ktoré takéto tvrdenia preukazujú má za to, že v čase rozhodovania súdu o tomto návrhu v zmysle § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku neboli súdu predložené také dôkazy, ktoré by opodstatňovali rozhodnúť o delenej zodpovednosti. To, že súd by mal rozhodnúť, aby odporcovia v 1.

rade a odporca v 2. rade plnili navrhovateľovi uplatnenú sumu pomerne musí byť súdu jasne preukázané, že v akom pomere by mal plniť odporca v 1. rade a v akom pomere odporca v 2. rade navrhovateľovi. Z dôkazov, ktoré boli predložené toto absolútne nevyplýva a ani nevyplýva to, z čoho by súd mohol určiť takéto pomerné plnenie.

Zároveň však súd, tak ako už vyššie poukázal, môže iba výnimočne pristúpiť k aplikácii § 438 ods. 2 o delenej zodpovednosti a podľa súdu neboli splnené podmienky, aby takáto delená zodpovednosť bola v tomto prípade uplatnená. K tomuto súd ešte raz poukazuje na to, že tak Okresný súd v Lučenci ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkami a aj rozhodnutie o odmietnutí podania o mimoriadnom opravnom prostriedku zo strany generálneho prokurátora jednoznačne preukazujú, že hoci v týchto rozhodnutiach sa taktiež odporca v 2. rade domáhal, aby došlo k delenej zodpovednosti ani jedno z týchto rozhodnutí nie je takto rozhodnuté a má za to, že odporcovia v 1. a 2. rade majú plniť spoločne a nerozdielne.

Podľa § 151 ods. 3 O. s. p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

§ 120 ods. 1, 3, 4 zák. č. 99/1963 Zb.

§ 135 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb.

§ 154 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb.

§ 238 ods. 1, 5, 6 zák. č. 461/2003 Z. z .

§ 420 ODS. 1, 2 Zák. č. 40/1964 Zb.

§ 438 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 151 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
  8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
  9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
  10. bol odvolacím súdom schválený zmier
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
  - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
  - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
  - e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
    1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
    2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
    3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
    4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
  - f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).